

Publicerad 2018-07-28 22:40 av Songbird

Ett utdrag ur sommarens tragiska verklighet.

Du lågt för djupt ner

Du låg för djupt ner....

Det är en märklig dag idag. Regnet smattrar ekande mot plåttaket inne på stora vinden. Jag ligger i rummet bredvid och tittar upp i taket.

Tänker på min kusin som tappert lämnat sin semester och stolt samlat sin Bataljon 16 åt Hemvärnet och Försvars makten för att släcka de bränder som rasar i skogarna häromkring. Ca 50 personer! Stolt över dig kusin @.....

Regnet är för er.

Igår var det så äntligen dags för bad! Som Sune på bilsemester packade vi på taket med gummibåt, uppblåsbar krokodil & katt. Inne i bilen mumsig matsäck och bad glada barn och vuxna sjungandes till "Come along" När vi närmar oss stranden ser jag att alla står åt samma håll som pingviner och håller handen mot pannan för att skymma solen. Jag frågar en kille på parkeringen vad som hänt och han tror någon höll på att drunkna. Mamma är inom sjukvården så hon springer dit.

Jag tar det lugnare då jag inte vill att barnen skall se på utan ber dem sätta sig och sola på andra sidan halvön medans jag ser efter vad som sker.

Tvärtom vad de flesta vuxna på stranden gör som står och filmar och fotar. Sådan fullkomlig idioti! Föräldrarna tar inte bort sina barn!

Räddnings tjänsten som ligger just på hörnet från badplatsen var där i ett finger snäpp och det är en kille som

har försvunnit. Vännerna försökte rädda honom. På platsen där han gled ur sina vänners famn mot botten var på ca 20 meters djup, men de var tvungna att frigöra sig honom då han fick panik och höll på att även dra ner dom/han. Han kunde inte simma sade det.

Jag pratar med den ansvarige/befälshavaren och säger att jag kan vara behjälplig då jag dyker men det var längesedan.

Gärna säger han...då vi inte har någon alls som gör det!

De närmsta är från Umeå och de är påväg men det tar 4 tim innan de är här. Jag förstår inget av just det han säger men jag ber att de skall ordna dragg och rep och ropar själv ut efter cyklop. Ingen svarar först eller har någon. Minst 70 pers en sommar dag och alla bara står som handlings förlamade. Jag springer upp till kiosken, där sitter en familj och äter glass ser ett barn kit i oöppnad förpackning, bättre än inget och jag får ta det. Säger till mina barn att de skall mysa och ta en glass och att jag blir borta ett litet tag pussar dem på kinden. Hinner tänka att det där kittet tar mig inte långt. När jag kommer ner igen har de fått fram riktigt cyklop. Vi är många på plats och vi tar ut en räddnings båt med draggen som jag drar mig ner med. Försöker pusta ut rejält för att få kontroll på andningen. De andra har värme kamera uppifrån. Det ligger en kallkälla i

mitten av sjön och där måste jag ner. Så kallt och jag har ingen dräkt. Bara en bikini vars överdel åker av mig men jag kunde inte bry mig mindre. Sikten är obefintlig i det grumliga men varje minut räknas.

Någon tar ut killarna som var på plats för att visa mig. Jag lägger min hand på hans från vattnet där jag är, han håller hårt i relingen. Jag frågar vad han hade på sig, hur lång han är och vikten. Han svarar mig tyst och lågmäلت med glas artad blick. Han är chockad. Han är runt 16- 17 år. Jag vet att även jag måste vara försiktig och måste leta efter ett par ljusblå badbyxor på en tonårskille. Han hade inte ropat på hjälp! Alla tycks vara chockade över detta och jag säger att man kan inte oftast göra det när man drunknar.

Efter 20 min x antal ggr så måste jag ömsom upp och värma mig och dricka kaffe. Jag vill bara i, vill bara i hitta och honom men det är kallt och grumligt och jag är så så trött i kroppen.

Långt senare samlar räddnings ledaren alla brandmän, ambulans personal, polis och mig vi är ca 20 pers.

Uppdraget slutförs och polisen tar över. Dykarna har inte kommit.

Vi alla erbjuda psykologiskt samtal/hjälp. De håller tacktal till mig.

Civilkurage, jobbat hårdast av alla osv. Jag hör knappt vad de säger jag tittar ut på platsen där jag vet att han är och vill inte ge upp.

Men de alla tackade mig och var helt underbara med sina ord.

Jag vet verkligen att jag gjorde allt jag kunde, jag vet också att jag såg luftbubblor där han försvann när jag var nere men kunde inte ta mig ner dit utan utrustning. Det var för djupt.

Jag var försiktig med ansvar för mig själv med. Jag är tom, arg, ledsen på det jag inte förstår.

Varför tar man ut en som inte kan simma till en flotte?

Hur tänkte den ansvariga?

Varför hade han inte flytväst?

Varför fanns inte livboj där ute?

Varför har vi inte mer dykare/personal

som kan bistå med rätt kompetens? En dykare fanns tydligen i Sundsvall.

Hur kan vi inte ha resurser i välfärds Sverige? Var är våra resurser?

Vem styr?

Varför står bara alla och tittar på inte minst fotar?

Varför kunde inte brandmännen dyka?

Vem tar hand om de förkrossade vännerna?

Varför får de inte lära sig simma?

Varför var jag på plats igen, förra året var det bilolyckan?

Tystnaden är ödesmättad och fokus är i benmärgen. Men så mycket som är fel, som inte stämmer. Ids inte ta upp det här och nu men denna händelse med tystnad från bottens djup är större och vidare än det här.

Jag har vid det här laget ännu barn som vill bada och varit förskonade i glädje på andra sidan halvön. Vi åker och badar på en helt magisk plats. De plaskar leker och tjuter av glädje. Jag låter dem väsnas, Släpper dom inte med blicken på timmar. Jag vill bara sitta själv, det är skönt. Köper en liten 40kr falukorvs bit på en mack på vägen hem då Esther önskat sig det med stuvade makaroner hela veckan. Lite stabbigt i värmen har jag tyckt men om det gör henne glad så självklart. Jag själv ville köpa hämt mat men allt var stängt på en fredag kl10.00. Möter en av personalen från brand styrkan på macken och hon frågar hur jag mår? Hon kan se till att jag får det jag vill ha och tacksamheten lyser i hennes ansikte! Så fint! Vi kramas och jag säger att en skön säng efter falukorven blir bra nog, men tack ändå!

Macken stängde pumparna så vi stannar en mil bort på nästa. Där står Maximilian vid en av två pumpar. Det var han och jag som var mest i vattnet. Han höll koll på mig när jag dök ner. Vi har inte hälsat ännu vilket får oss att små skratta där vi skakar hand. Jag berättar att dykarna hittat gossen där vi var. De fann honom direkt. Men på ett ställe där det var mycket djupare. Vi hade inte kunnat göra mer än det vi gjorde.

Max en av de yttre vackraste människor jag sett, i vattnet och stunden såg jag inte ens ansiktet för jag var så fokuserad.

Han böjer ner huvudet och jag kramar om honom och säger att du var jätteduktig, vi gjorde allt vi kunde.

Innan jag hoppar in i bilen säger han

- Du kan kalla mig Max!

- Ok, det gör jag när vi ses nästa gång! Vi lär inte bli svåra att se med den här hillbillie utstyrseln på bilen och nästa gång lär du höra mitt skratt!

Vi har delat en upplevelse.

Som en dålig film låg han invirad i en plast säck på stranden. Hans vänner satt chockade och bara tittade. Polisen sade att det var bättre att jag inte såg honom utan åkte. Jag håller med. Tacksam denna morgon över att vi har varandra. Tiden är så skör.

Nu skall vi äta Romme gröt, hälsa på djuren, baka kanelbullar och jag har lovat lära flickorna att sticka.

PS: Sade jag att han var nyanländ.

Miss Planet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Songbird med Poeter.se id #37575 innehar upphovsrätten